

Bijele stijene i Bjelolasica (20.-21.10.2018)

Dvodnevno planinarenje započelo je prikupljanjem putnika, Duca u Vrbocu i Josipa u D. Selu, pa put Rijeke s izlaskom u Ravnoj Gori i prema Mrkoplju. Tu smo si popili kavicu u lokalnom bircu i pokupili ključ u Tuku za planinarsku kuću Jančarica u kojoj smo prenoćili.

Pohod na Bijele stijene započeli smo na cesti Tuk – Jasenak prošavši pored Matić poljane gdje se nalazi 26 spomenika od kamena u spomen na smrznute borce u II. svjetskom ratu.

Još dalje cestom i došli smo do smjerokaza za Bijele stijene, ostavili auto i počeli strmi uspon. Ubrzo se počinje otkrivati ljepota krškoga stijenja i potvrđivati mišljenje velikoga broja planinara da su Bijele stijene jedan od najatraktivnijih i najljepših prirodnih kamenih oblika u hrvatskim planinama. Pogledi na stijene oduzimaju dah. Pronalaze se svakakve skulpture, čak i uz manjak mašte: pas, medvjed, lik čovjeka, prsti,...I tako korak po korak, skulptura po skulptura za manje od sat vremena evo nas na vrhu Bijelih stijena (1335 m). Sa vrha pogled je prekrasan. Prema sjeverozapadu pogled seže do slovenskog Snežnika, na drugu stranu do Velebita, a na dohvat ruke je Velika Javornica. Vide se Stepenica, Piramida, Dvorac, Samarski vrh, Južna barijera, Klek, Bjelolasica (koja nas čeka sutra) je tu blizu preko puta ispred vas Ratkov vrh. Uživamo u pogledu..pola sata..sat vremena...nemamo pojma koliko je sati...ionak nam se nikam ne žuri. Duc premijerno pušta svojega drona makar je vjetar jak. Svi pridošli na vrh (a bilo nas je) plješču i raduju se i mašu dronu...zajednička fotka na vrhu. Gablec i pivica i još malo odmora, pa drugom stazom do planinarskoga doma Bijele stijene. Tu naš čeka ekipa s vrha PD Kapele i nudi grahom, rakijicom, a Duc ponovo pušta drona da provjeri da li im je krov na domu u redu ☺

Silazimo do ceste Begovom stazom pa još cestom malo do auta i polazimo do Jančarice gdje noćimo. Kurimo vatru u spavaoni i vani za roštilj. Dečki sve rade: pale vatru, peku roštilj, ja samo uživam i pijem pivo koje je Duc donio još iz Rumunjske. Uživancija.

Ujutro buđenje: vani je magovio i vjetrovito, no kućica ima zahod što je novina i makar je bila nedavno na meti vandalima i ima porazbijane prozore, dala nam je sigurno utočište. Kuham kavicu, polako se spremamo jer se u Mrkoplju moramo sastati s ekipom iz Križevaca i napuniti bateriju za drona. I da, u Tuku vratiti ključ.

U Mrkoplju opet sjedamo u isti lokalni birc, punimo baterije uz kavu, došli nam i Križevčani, no vani se vrijeme ne kaže baš lijepo: kiša, oblaci i magla. No ipak krećemo prema Begovu Razdolju i nadamo se boljem vremenu no ono se ne pojavljuje. Sjedamo opet u Begovu razdolju u Planinski raj, uz liker od borovnice i čekamo proljepšanje kojeg ni. Ništ, krećemo pa kaj bu bu, još malo autom pa pješke uzbrdo, uzbrdo, strmo uzbrdo i evo nas na vjetrovitom vrhu Bjelolasice. Samo jedna zajednička fotka i dok se još nismo posmrzli brzo do planinarske kuće ispod vrha. Ni dron nije letel kak je puhalo. Tu u mirnoći ručamo i polako se opet spuštamo kroz šumu do auta. U jednom trenu nas obasjava sunce, a već u drugom zapljuskuju pahulje snijega. I opet zaključujemo: Čudo prirode. Planina je čudo. I uvijek nas lijepo dočeka i iznenadi koliko god puta ju posjetili. Jedva čekamo sljedeće čudo.

Anica Hrlec